

Дѣдо Кузманъ (дочулъ). — Кой е?
 Първиятъ пазачъ. — Дѣдо Димитъръ.

Мълчание.

Дѣдо Кузманъ (миналъ нѣколко крачки напредъ, се обръща къмъ новопристигналиятъ). — Какво си закъснѣлъ, свато?

(Въ това време пазачитѣ се притулятъ задъ дънера, вгледани напредъ).

Дѣдо Димитъръ (къмъ Кузмана). — Вървѣхъ изъ дола . . . да ме не зѣрнатъ . . . Нали се пазимъ, като отъ сѣнката си. Не може да се върви по пѣтя, дето Господъ далъ!

Дѣдо Кузманъ: — И никой отъ ония кучета не те зѣрна?

Дѣдо Димитъръ. — Запази ме Богъ. . . Свършили молитвата?

Дѣдо Кузманъ. — Къмъ края сме. . . Минаха псалмитѣ. Сега отеца чете парастасъ за избититѣ отъ черенъ арапъ.

Мълчание.

Чуватъ се ектенията: Господи помилуй и възгласа на молящитѣ се. Дѣдо Димитъръ и Кузманъ се прекръстватъ и произнасятъ: „Господи помилуй!

Дѣдо Димитъръ. — Богъ да ги прости! И Богъ да ни е на помощъ! Три каази сж ревнали отъ това черно куче.

Дѣдо Кузманъ. — Богъ да ни е на помощъ! . . . Безъ Божя помощъ какво става!

Дѣдо Димитъръ. — Чулъ те Господъ! И да ни поживи за многая лѣта юнакъ Чавдара. Че безъ него орачъ не би излѣзалъ на оранъ, нито овчаръ — да разкара гладно стадо на паша.

Дѣдо Кузманъ. — Правъ си. Само Чавдаръ идва дохакъ на черния арапъ. И само отъ него се бои черното псе.

Дѣдо Димитъръ. — Тѣй е, тѣй! . . . Божията воля и левентъ Чавдаръ . . .